

Sygn. akt III CZ 11/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSA Katarzyna Polańska-Farion (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku G. S. i Z. S.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty N. i in.,

o zniesienie współwłasności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 kwietnia 2014 r.,

zażalenia uczestników Ł.J., J. F. i małoletniej H.F. reprezentowanej przez

przedstawicielkę ustawową matkę K. M. na postanowienie Sądu Okręgowego w N.

z dnia 31 grudnia 2013 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w N. odrzucił skargę kasacyjną uczestników. Uznał, że wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej została określona na poziomie wyższym od wartości przedmiotu zaskarżenia podanej przez uczestników w apelacji. Przy prawidłowo ustalonej wartości przedmiotu zaskarżenia skarga kasacyjna była niedopuszczalna z mocy art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c.

Uczestnicy zaskarżyli powyższe postanowienie w całości i wniesli o jego uchylenie. Zakwestionowali prawidłowość ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia według wartości dopłat, którymi zostali obciążeni na rzecz wnioskodawców.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. skarga kasacyjna w sprawach o zniesienie współwłasności nie jest dopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. Oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia w tego rodzaju sprawach zależne jest ściśle od wyniku postępowania i podlega kontroli sądu II instancji i Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, Lex nr 550948).

W orzecznictwie przyjmuje się, że w wypadku zaskarżania postanowienia o zniesieniu współwłasności o wartości przedmiotu zaskarżenia rozstrzyga wartość konkretnego interesu lub składnika majątkowego, którego środek odwoławczy dotyczy. Nie przesądza o niej ani wartość dzielonego majątku, ani wartość udziału wnoszącego środek odwoławczy, lecz zakres kwestionowanego rozstrzygnięcia. Może zatem sprowadzać się do różnicy wysokości oczekiwanej i zasądzonej dopłaty (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002 r. II CZ 25/02, Lex nr 54494). W odniesieniu do postanowienia sądu drugiej instancji, którym oddalona została apelacja skarżącego wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną może być albo taka sama, jak w apelacji albo niższa; nie jest natomiast możliwe określenie jej na kwotę wyższą (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 6 maja 2010 r., II CZ 38/10, Lex nr 585774).

Uczestnicy w apelacji zaskarżyli orzeczenie Sądu pierwszej instancji w punkcie trzecim, w którym zasądzone od każdego z nich spłaty na rzecz wnioskodawców po 26 736 zł i wnieśli o zmianę orzeczenia przez „wyrzeczenie, że wnioskodawcom spłaty od uczestników nie przysługują” ewentualnie „zasądzenie od uczestników na rzecz wnioskodawców po 17 265 zł - tytułem dopłat”. Sąd drugiej instancji zmienił zaskarżone orzeczenie i zmniejszył spłaty należne od uczestników do kwot po 26 337 zł, a w pozostałym zakresie apelację oddalił. Skoro nie był kwestionowany sposób podziału, a interes uczestników sprowadzał się jedynie do podważania wysokości obciążeń, wartość przedmiotu zaskarżenia wyznaczała różnica kwot zasądzonych i wnioskowanych z tego tytułu. Uwzględnienie podnoszonego przez skarżących problemu rozliczenia nakładów nie mogło uzasadniać podwyższenia wartości przedmiotu zaskarżenia do poziomu podawanego w skardze, w sytuacji gdy wniosek ten służyć miał wyłącznie ograniczeniu wysokości spłat.

Z powyższych względów zażalenie jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw podlegało oddaleniu na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.